

Hart van Glas

GAIA Trilogie Deel 1

Miranda Peters

Schrijver: Miranda Peters
Coverontwerp: Miranda Peters
ISBN: 9789463189217
© Miranda Peters

Proloog

.....

‘Iris, hou je kop! Hou op!’ gilde ik zo hard als ik kon. Ik sloeg de pop uit haar handen, waardoor er een handje afbrak en het lijfje met een enorme smak tegen de autodeur aan knalde en daarna op de grond viel. ‘Ik vind het niet leuk als je zo doet, dat weet je best!’

Iris begon zoals altijd meteen te huilen. ‘Mijn pop! Papa! Mama! Hestia heeft Tillie kapotgemaakt!’

Stomme Iris. Ze deed me altijd na met die rare pop. Ik wou dat ik geen zusje had, dan hoefde ik ook niet zo vaak boos te zijn. ‘Eigen schuld. Moet je me maar niet de hele tijd na-apen,’ schreeuwde ik terug. ‘Ik zei toch dat je op moest houden!’

‘Meisjes, meisjes,’ zei mama, terwijl ze zich naar ons omdraaide. ‘Moet het nu elke keer zo gaan? Kunnen jullie nou nooit eens samen spelen zonder ruzie te maken?’ Ze zuchtte en keek me aan met haar grote groene ogen die ik zo mooi vond. Ik had zelf ook zulke ogen, maar die van mij waren lang niet zo mooi als die van mama. Ze legde haar hand op mijn been, zoals ze altijd deed als ze wilde dat ik rustig werd. Meestal hielp dat.

‘Iris maakt me zo boos, mama,’ zei ik. ‘Als ik ‘hou op’ zeg, gaat ze gewoon door.’ Ik keek opzij naar Iris, die nog steeds veel te hard

zat te huilen. Het geluid deed pijn aan mijn oren. ‘Waarom doet ze dat?’

‘Lieve schat, Iris is vier. Het wordt echt beter als ze wat ouder is.’ Ze pakte met haar andere hand de pop op en gaf hem terug aan Iris, die verdrietig naar de arm keek waar het handje net nog aan vastgezet had. Mama veegde een paar traantjes van haar rode wangen af en zei toen: ‘Papa kan het handje er vast wel weer aanzetten. Toch, Pieter?’

‘Ja hoor, geen probleem,’ zei papa, maar hij keek niet naar ons. Papa moest zijn ogen op de weg houden, had mama gezegd. Het was koud buiten en er lag overal sneeuw en ijs, ook op de weg. We waren bij opa en oma op visite geweest en hadden daar vanavond lekker patatjes gegeten. En nu was het helemaal donker. Ik vond het leuk als de lichtjes aangingen en we de maan konden zien. Ik stelde me altijd voor dat er op de maan allemaal feeën woonden, die soms naar beneden kwamen en dat ik dan een wens mocht doen.

Maar tot nu toe was er nog nooit een fee gekomen. Ik keek weer naar Iris. Ze had die stomme pop stevig tegen zich aan gedrukt.

‘Papa moet Tillie straks meteen beter maken,’ zei ze.

Mama lachte naar haar en aaide over haar hoofd. ‘Als we thuis zijn, gaat papa het handje er weer aanmaken.’ Iris lachte terug naar mama. Ik was alleen maar blij dat ze niet meer hilde. Mijn oren deden nog steeds pijn.

Iris keek terug naar mij. ‘Stomme Hestia,’ zei ze zachtjes met boze ogen, terwijl ze haar pop heen en weer wiegde. ‘Jij maakt altijd alles kapot. Expres.’

‘Nietes.’

‘Welles.’

‘Nietes!’

‘Welles!’

‘Nietes! Ik doe het niet expres!’

‘Welles. Jij wordt heel snel boos en dan maak je dingen kapot.’

‘Iris, ophouden nu,’ zei papa. ‘Je moet Hestia niet zo boos maken.’

‘Maar papa, Hestia maakt altijd alles kapot!’

‘Lieverd, daar kan ze niets aan doen. Hestia doet het niet expres,’ zei mama.

‘Welles,’ ging Iris verder. ‘Ik wou dat ik een andere zus had.’ Ze keek me aan toen ze zei: ‘Ik haat jou.’

Ik haatte Iris ook. Ik wilde niet zo vaak boos zijn, maar als zij zo tegen me deed, gebeurde dat gewoon. Ik kon er echt niets aan doen. En ik maakte niet expres alles kapot. Het was niet eerlijk. Mijn vingers begonnen te trillen. Zo begon het altijd.

‘Ik haat je, ik haat je, ik haat je,’ riep Iris steeds harder, omdat ze wist dat ik niet goed tegen lawaai kon. ‘Ik haat je, ik haat je, ik haat je, ik h...,’ maar verder kwam ze niet, want op de één of andere manier had ik Tillie weer te pakken gekregen en haar opnieuw door de auto gegoooid, tegen de voorruit aan.

En toen gebeurden er heel veel dingen tegelijk.

‘Tillie! Tillie!’ schreeuwde Iris, haar handen uitgestrekt alsof ze de pop nog wilde vastpakken. Maar dat kon niet meer. Ik keek naar het raam. Het hoofd van de pop was dwars door de voorruit gegaan en eromheen zaten een heleboel witte cirkels en barstjes. Mama

keek van mij naar het raam en ik zag aan haar ogen dat ze bang was. Was ze bang voor mij?

‘Pieter! Kijk uit!’ riep ze plotseling en toen drong het tot me door dat mijn vader niets meer kon zien, omdat Tillie en de barstjes in de weg zaten. Papa draaide het stuur van links naar rechts en weer terug, maar ineens begonnen we te draaien. Steeds harder, tot ik de weg niet meer kon zien en alles wazig werd. Ik hoorde Iris gillen. Papa was als een gek aan het sturen, maar het lukte hem niet om de auto weer recht op de weg te krijgen.

Mama gilde ook. Ik had mama nog nooit horen gillen. Ik keek door het raampje en zag iets grijs snel dichterbij komen. Net toen ik mijn ogen dicht kneep, voelde ik dat de auto ergens tegen aan botste. Het was een harde klap, ik had nog nooit zoiets gevoeld. Mijn hoofd ging de hele tijd heen en weer, alsof ik zo’n speelgoedhondje was dat sommige mensen op de hoedenplank van hun auto hadden staan en waarvan het net leek alsof de kop los op het lijfje zat. Mijn ogen vlogen open en ik zette mijn ene hand tegen de deur en de andere tegen het dak van de auto, zodat ik niet zo heen en weer schudde. Maar ik was niet duizelig. Ik werd nooit duizelig.

Opeens zag ik geen sneeuw en ijs meer door het raampje, maar alleen nog maar zwarte lucht en sterren. Duizenden sterren. En de maan. Maar dat klopte niet. Hoe kon dat nou? Toen leek het net alsof mijn hoofd naar het dak van de auto werd getrokken. En daarna werd ik weer hard in mijn stoel gedrukt. Gelukkig was mama streng geweest vanavond en had ik mijn gordel omgedaan. Om de beurt werd mijn hoofd naar boven en weer naar beneden getrokken.

Mama en Iris gilden nog steeds en ik hoorde papa vloeken. Papa vloekte nooit, dus er moest wel iets ergs aan de hand zijn.

Ik keek opnieuw door het raampje en zag afwisselend zwarte lucht met sterren, dan weer sneeuw en ijs, zwarte lucht met sterren, sneeuw en ijs...

Het ging allemaal veel te snel, maar het was alsof ik er niet bij was. Het leek net alsof ik een film aan het kijken was. Papa en mama zetten zich schrap, Iris schudde gillend en met bange ogen heen en weer in haar autostoeltje en ik hield nog steeds mijn handen tegen het dak en de deur gedrukt.

Een paar tellen later was het alsof we door de lucht vlogen en ik kneep mijn ogen stijf dicht. Nu gilte ik ook, want het voelde heel raar.

En toen kwam de laatste klap.

Ik hoorde niets meer. Geen gebonk en geschuif meer van de auto die over de straat schoof. Geen gevloek van papa. Geen gegil van mama en Iris.

Voorzichtig deed ik mijn ogen open en merkte dat mijn armen nog steeds tegen het dak en de deur steunden, als een soort kooi om mezelf te beschermen. Ik keek omhoog – of omlaag, maar dat lag er maar net aan hoe je het bekeek, want de auto lag op zijn kop – en zag dat het dak helemaal ingedeukt was. Behalve waar mijn hand was. Mijn hand leek sterk genoeg te zijn geweest om de klap op te vangen. Ik keek naar Iris. Er zat nog maar een klein beetje ruimte tussen haar hoofd en het dak. Ze had haar ogen dicht en hing slap in de gordels met haar armen langs haar hoofd naar beneden. De strakke gordel van haar stoeltje had ervoor gezorgd dat ze niet net

zoals haar pop door de auto was geslingerd. Maar waarom had ze haar ogen dicht?

Waarom was alles zo stil?

Ik keek naar papa en mama. Papa's handen waren niet meer aan het stuur en ik kon niet zien waar zijn benen waren. Het was net alsof de auto aan de voorkant een stuk korter was geworden. Hij had zijn ogen dicht, net als mama. Mama lag met haar hoofd tegen het glas en ze zat onder het bloed.

Opeens werd ik bang. Ik voelde mijn ogen prikken. Maar ik mocht niet huilen. Ik moest helpen. Ik moest papa en mama wakker maken. En Iris ook. Ik meende het niet echt toen ik zei dat ik geen zusje wou.

‘Papa? Mama? Iris?’ riep ik, maar ik kreeg geen antwoord. ‘Papa! Mama! Iris!’ schreeuwde ik, zo hard als ik kon. ‘Word nou wakker!’ Mama bewoog als eerste. Ze kreunde en voelde met haar hand aan haar hoofd. ‘Mama, wat is er gebeurd? Ik ben bang!’ vroeg ik.

‘Hestia? Iris?’ vroeg ze zachtjes. ‘Is alles goed met jullie?’ Ze draaide zich langzaam om, zodat ik haar gezicht kon zien. Het zag er raar uit. Een groot stuk glas zat vast in haar voorhoofd en er liepen straaltjes bloed over haar wangen.

‘Mama, je hebt bloed!’

Ze voelde met haar vingers aan haar gezicht en keek ernaar. Ze waren helemaal rood geworden. Ze probeerde te glimlachen. ‘Maak je om mij maar geen zorgen. Heb jij niets?’

‘Nee. Ik heb me goed vastgehouden.’ Ik begreep niet zo goed waarom mama zo vreemd naar me keek. Maar ze leek opgelucht. ‘Mama, wat is er met Iris en papa? Waarom zeggen ze niets?’

Mama keek opeens wild om zich heen, alsof ze nu pas doorhad wat er gebeurd was. Ze klikte haar gordel los en draaide zich om, zodat ze niet meer ondersteboven hing.

‘Pieter? Pieter! Pieter!’ Ze schudde hard aan papa, alsof hij heel diep lag te slapen en niet wakker wilde worden. ‘Pieter! Kom op, laat ons niet in de steek. Kom op!’ De woorden kwamen schreeuwend uit haar mond. Het hielp, want papa begon wat met zijn armen te bewegen.

‘Mirjam?’ hoorde ik hem kreunend tegen mama zeggen.

‘Ja, ik ben het. Rustig maar. Ik ben oké.’

‘Mirjam... de kinderen?’

Ze keek naar Iris en mij. Ik zag in haar ogen dat ze schrok, dat ze toen pas zag dat Iris niet wakker was, zoals ik.

‘Iris! Iris! O nee! Iris!’ Ze probeerde haar lichaam tussen de stoelen door te duwen, maar dat lukte niet. Ze waren op de één of andere manier naar elkaar toegedrukt, zodat er bijna geen ruimte meer tussen zat.

‘Mama, waarom wordt Iris niet wakker?’

Mama keek me bang aan met haar bebloede gezicht. ‘Dat weet ik niet, lieverd.’ Ze pakte haar telefoon en drukte met trillende vingers op een paar toetsen. Ik hoorde haar snel praten tegen de mensen met wie ze aan de telefoon was, maar ik begreep niet goed wat ze zei.

‘Pieter, ik heb 112 gebeld, de hulpdiensten zullen zo wel komen,’ zei ze tegen papa, die net als mama onder het bloed zat, maar niet met een stuk glas in zijn voorhoofd.

Mijn hoofd voelde niet meer zo fijn aan nu ik zo lang op de kop hing, dus drukte ik op het knopje om mijn gordel open te klikken, maar er gebeurde niets. Ik klikte nog eens en nog eens, maar de gordel ging niet open. Maar ik moest eruit! Ik moest mama helpen! Ik rukte zo hard mogelijk aan de gordel en toen was ik eindelijk vrij. Het maakte papa vast niet uit dat ik de gordel door midden had gescheurd, de auto was toch al kapot. Ik probeerde de deur open te krijgen, maar die zat klem en was helemaal ingedeukt. Ik duwde er met mijn voeten tegen aan en schopte toen in één keer de deur eruit. Nu kon ik tenminste naar buiten klimmen.

De auto zag er heel raar uit met alle vier de wielen in de lucht. Ik had nog nooit de onderkant van een auto gezien. Ik zag dat mama tegen haar deur aan het duwen was, maar het lukte haar niet om hem open te krijgen. Ik rende naar haar toe, pakte de zijkanten van de deur beet, trok hem van de auto af en gooide hem achter me neer.

‘Mama, kom maar, nu kun je eruit,’ riep ik ongeduldig. Ik was blij dat mama zelf uit de auto kon klimmen, maar ik was wel bang voor al het bloed op haar gezicht. Dat was niet goed. Ze strompelde naar me toe en omhelsde me toen zo stevig, dat ik bijna niet meer kon ademen.

‘O meisje toch, wat zul je geschrokken zijn! Mijn lieve sterke meisje...’

Ze glimlachte en streek een pluk haar achter mijn oor. ‘Lieverd, alles komt goed. De hulpdiensten komen er zo aan.’

‘Mama, zal ik de auto weer goed zetten?’

Mama keek me een paar tellen heel vreemd aan, net zoals eerder in de auto. ‘Kún je dat dan?’ Ik zag tranen in haar mooie ogen glinsteren.

‘Ik denk het wel, mama.’

Ze gaf me weer een dikke knuffel. Mijn schouder werd helemaal nat van haar bloed en tranen. Toen liet ze me los en liep ik naar de auto. Ik pakte het dak van de auto beet en tilde het op. Het was toch wel wat zwaarder dan ik dacht. Maar het lukte wel en voor ik het wist lag de auto op de zijkant. Papa kreunde. Ik duwde zo hard ik kon tegen het dak van de auto en toen viel de auto eindelijk terug op zijn wielen. Papa kreunde nog harder.

‘Papa!’ riep ik en ik rende naar zijn kant van de auto. Ik rukte zijn deur eruit en gooide hem op straat. ‘Papa, kom! Nu kun je eruit!’

Maar papa bewoog niet. Hij keek me aan met dezelfde vreemde blik als mama in haar ogen had gehad en zei: ‘Ik kan er niet uit, lieverd, ik zit vast. Haal alsjeblieft Iris uit de auto!’

‘Maar...’ Intussen was mama de auto ingekropen op de plek waar ik had gezeten en probeerde Iris los te maken. Haar ogen stonden nog steeds wild, bang en bezorgd, net als die van papa.

‘Help. Mama. Haal. Iris. Eruit,’ zei hij, terwijl hij tussendoor naar adem hapte.

Ik rende naar Iris toe – mijn zusje zat achter papa – en trok zo snel als ik kon haar deur er ook uit. Nu had de auto helemaal geen deuren meer. Daarna redde ik Iris met stoeltje en al uit het wrak en

zette haar op straat. Mama kroop achter haar aan uit de auto en boog zich meteen naar haar toe.

‘Iris! Iris? Kun je me horen? Meisje, word nou toch wakker!’ Mama begon heel hard te huilen en paniekerig aan de gordels van het stoeltje te trekken, maar door haar bibberende vingers lukte het haar niet om ze open te krijgen. Ik trok ze zonder moeite stuk, zodat mama er beter bij kon.

‘Iris! Alsjeblieft! Word nou wakker! Word nou wakker! Alsjeblieft!’ Tranen stroomden over haar wangen en vermengden zich met het bloed, waardoor zich een soort lichttroze rivier vormde die in een mum van tijd haar kleren doorweekte.

‘Mirjam? Mirjam! Wat is er met Iris?’ hoorde ik mijn vader roepen.

Maar mama antwoordde niet. Ze kon alleen maar huilen. En ik stond erbij te kijken alsof het allemaal een droom was. Mama die met een stuk glas in haar voorhoofd aan Iris schudde en steeds haar naam riep. Papa die klem zat in de auto. Tillies hoofd dat dwars door het raam naar buiten stak.

En ik had niets. Nog geen schrammetje. Zouden de mensen van de ambulance dat eigenlijk raar vinden? Zouden ze zeggen dat het niet eerlijk was, omdat ik de enige was die nergens last van had?

In de verte hoorde ik sirenes en zag ik een blauwe gloed van zwaailampen dichterbij komen. De ambulance was er bijna. Straks waren hier mensen die ons gingen helpen. Iris zou weer wakker worden en de brandweer ging papa uit de auto bevrijden. De dokter ging het glas uit mama’s hoofd halen.

Alles zou goed komen.

Toen vloog de auto plotseling in brand. Voor mijn ogen zag ik de vlammen steeds groter worden en er was ineens overal rook.

En papa zat nog in de auto! ‘Papa!’ gilde ik. ‘Mama! Papa moet eruit! Ik ga papa eruit halen!’ Ik rende zo snel ik kon naar hem toe. De rook prikte in mijn ogen en het stonk vreselijk. Maar ik moest papa redden. Toen ik bij hem was had hij zijn ogen dicht. Ik pakte zijn arm en trok eraan, maar hij zat echt vast. Ik durfde niet te hard te trekken, want dan zou ik hem misschien pijn doen.

‘Papa!’ riep ik, maar papa antwoordde niet. De vlammen likten inmiddels brullend aan het dak en aan de stoel waarop ik vanavond nog gezeten had. Het lawaai deed pijn aan mijn oren. ‘Papa!’ riep ik nog een keer. ‘Waar zit je vast? Ik maak je los!’

Ik kreeg nog steeds geen antwoord. Achter me hoorde ik mama wanhopig huilend roepen: ‘Hestia! Nee! Ga weg daar! De auto kan elk moment ontploffen! Ga daar weg!’

Maar ik ging niet weg. Ik ging papa redden. Ik tilde het deel van de auto waar het stuur aan vastzat omhoog, zodat ik papa’s benen kon zien. Tenminste, dat dacht ik. Er was alleen maar bloed. Heel veel bloed. Waar waren zijn benen nou gebleven?

Op dat moment deed papa zijn ogen open. Hij glimlachte naar mij, maar meteen daarna zag hij de vlammen. ‘Hestia...,’ zei hij zachtjes, maar ik kon hem makkelijk horen met mijn goede oren. ‘Hestia, ga hier weg. Snel!’

Wat? ‘Nee, papa, ik kom je redden!’

Hij deed zijn ogen heel even dicht en zuchtte diep. ‘Je kunt mij niet meer redden, meisje.’

‘Maar als je hier blijft ga je verbranden!’ Ik voelde tranen over mijn wangen rollen.

Met veel moeite tilde hij zijn hand op en streek mijn gezicht. ‘Lief, sterk en dapper meisje van me, zorg alsjeblieft goed voor mama en Iris. Ik hou zoveel van jullie allemaal! Wil je dat tegen ze zeggen? Maar jij moet nu terug naar mama en ervoor zorgen dat jullie veilig zijn, begrijp je dat?’

Ik schudde mijn hoofd wild heen en weer. ‘Nee, niet zonder jou, papa!’

‘Hestia! Kom terug!’ hoorde ik mama roepen. ‘Kom terug!’

‘Je moet! Toe. Alsjeblieft. Ga!’

‘Nee, papa!’ snikte ik. Ik wilde hem meenemen, maar ik zag zijn benen niet, ik wilde...

‘Het is goed, meisje. Echt. Het is goed...’ En toen vielen zijn ogen weer dicht.

‘Papa! Papa!’ Maar papa antwoordde niet meer. Ik streek met mijn hand over zijn wang en gaf hem een kusje. ‘Ik hou ook van jou papa...’ Toen rende ik hard terug naar mama, pakte haar bij de hand en greep met mijn andere hand het stoeltje met mijn slapende zusje en nam ze mee, verder weg van de brandende auto. Net op tijd, want plotseling klonk er een harde knal en was er geen auto meer. Alleen maar felgele en oranje vlammen.

‘Nee! Pieter!’ riep mama huilend, terwijl ze nog steeds met één hand probeerde om Iris wakker te schudden. Ik kneep in mama’s hand, die ik nog steeds vasthield.

‘Ik kon papa niet redden, mama,’ snikte ik.

Mama trok mijn hoofd stevig tegen zich aan, terwijl ik haar tranen op mijn haar voelde vallen. ‘Dat weet ik lieverd. Dat weet ik.’

‘Papa houdt van ons, mama. Dat moest ik van hem zeggen.’

Mama hilde nog harder, liet me los en zakte op de grond. Ze legde haar hoofd op Iris’ schoot en haar lichaam begon te schokken en te beven. Ze merkte niet eens dat haar kleren vies werden.

Ik zag hoe de brandweer en ambulance met gillende sirenes naar ons toe kwamen rijden. Met grote ogen zag ik dat een dokter uit de ambulance Iris probeerde wakker te krijgen. De brandweer begon met grote stralen water en schuim het vuur te blussen. Maar voor papa zou het te laat zijn. Papa was dood. En dat was mijn schuld.

Het was allemaal mijn schuld.

En toen begon ik zo hard te huilen, dat ik bijna geen adem meer kon halen.

1. Bijna 10 jaar later

.....

Het eerste wat tot me doordrong was het geluid van de wekker. Het tweede was het geluid van barstend glas en vervolgens hoorde ik een harde bons op de vloer. Ik kreunde en rolde mijn dikke, warme dekbed stevig om me heen. Het was vast Iris die over haar eigen voeten struikelde en tegen de balustrade op de overloop aanknalde, zoals zo vaak het geval was. Ik zuchtte en zakte langzaam weer weg naar een wereld ver van hier.

In de verte hoorde ik iemand roepen, gevolgd door voetstappen op de trap. Ineens drong het tot me door dat ik, zoals iedere ochtend, weer veel te lang in bed was blijven liggen. Ik draaide mijn hoofd naar rechts om te kijken hoe laat het was, maar ik zag geen wekker. Verward ging ik rechtop zitten. Langzaam draaide ik mijn hoofd naar links, zodat ik het wasbakje in de hoek van mijn kamer kon zien. En de spiegel erboven.

Met een diepe zucht liet ik me weer achterover op bed vallen, terwijl mijn moeder op mijn kamerdeur klopte, die ik meestal op slot deed 's nachts. Ik kon me eigenlijk niet eens meer herinneren waarom ik daar ooit mee begonnen was.

‘Opstaan Hestia!’ riep ze zo hard mogelijk, alsof ze vermoedde dat ik nog steeds in dromenland was. ‘Het is al half acht!’ Ze rammelde aan de deur. ‘En waarom heb je die deur altijd op slot?’

Ik zuchtte dramatisch. ‘Ik kan er ook niets aan doen dat school niet gelijk loopt met mijn biologische klok.’ Mijn moeder had me dit argument al zo vaak horen gebruiken, dat ik haar door de deur heen bijna met haar ogen kon zien rollen.

‘Hestia, ik wil je over vijf minuten beneden zien. Je gaat niet zonder ontbijt de deur uit.’

Ik slaakte een zucht van verlichting toen ik haar de trap weer af hoorde gaan. Iedere ochtend ging het op dezelfde manier. Ik was er inmiddels aan gewend om binnen vijf minuten mijn kleren aan te trekken, mijn haar en make-up te doen en naar beneden te gaan. En het lukte altijd, dus ik snapte niet waarom ze er iedere keer weer zo’n punt van maakte.

Ik liet mijn benen over de rand van mijn bed bungelen en rekte me uit. Luid gapend liep ik naar mijn wasbakje en zag in een ooghoek mijn wekkerradio op de grond liggen. Daarna wierp ik een blik op de spiegel en zag dat er een grote barst in zat, helemaal van linksonder tot rechtsboven. In de hoeken waren er kleine stukjes glas afgesprongen.

Oeps.

Het was al de tweede ochtend op rij dat ik mijn wekker met zo’n enorme kracht door de kamer had gesmeten, dat het een wonder was dat alleen de spiegel een barstje had opgelopen.

Nou ja, de wekker lag ook een beetje uit elkaar. Na één blik op het zwarte ding op de grond kwam ik tot de conclusie dat ik een nieuwe zou moeten halen.

Alweer.

Wat was er aan de hand? Waarom begon ik sinds een paar dagen ineens met dingen te smijten? Ik had vannacht weer over het ongeluk gedroomd, maar dat deed ik standaard een paar keer per week. Oké, ik was nooit een kei geweest in het beheersen van mijn emoties, maar dit was anders. Het voelde alsof ik de controle over mezelf verloor en dat vond ik een beangstigende gedachte.

Ik keek in de gebarsten spiegel. Twee grote felgroene ogen omringd door lange zwarte wimpers staarden terug. Mijn donkerbruine haar was een vogelnest, zoals iedere ochtend. Ik pakte een borstel, kamde het uit en maakte een staart. Ik pakte een elastiekje en draaide hem drie keer rond tot er een dikke knot bovenop mijn hoofd verscheen. Maar mijn haar was zo zwaar, dat er meteen grote plukken losschoten en langs mijn gezicht vielen. Ik zuchtte en trok het elastiekje er weer uit. Waarom kon mijn haar nooit eens doen wat ik wilde? Ik probeerde het opnieuw, maar weer lukte het niet. Met een grom trok ik het elastiekje er uit en gooide het met een rotgang tegen de spiegel. Daarna sloeg ik weer een zucht, maar dit keer omdat ik mezelf zo liep op te fokken. Daar moest ik echt eens mee ophouden. Ik pakte een ander elastiekje en maakte een vlecht aan de zijkant, zoals bijna iedere ochtend. Het zat niet geweldig, maar het zat. En na een paar schuifjes en een halve bus haarlak waren de meeste springerige plukjes ook bedwongen.

Ik deed wat mascara op mijn wimpers en kleedde me aan. Ik besloot een dikke trui aan te trekken, omdat het vroor dat het kraakte. Het was half januari en sinds Kerstmis was er geen dag geweest dat ik niet rillend van de kou op de fiets naar school had gezeten.

Ik wierp een laatste blik in de spiegel, draaide me met een zwaai om en liep mijn kamer uit. Boven aan de trap schatte ik de afstand in tussen mijn voeten en de begane grond, greep de leuning vast en sprong in één soepele beweging naar beneden. Met een dreun raakten mijn voeten de grond, maar ik zakte op het juiste moment door mijn knieën om de klap op te vangen, waardoor het leek alsof ik slechts van de onderste trede was gesprongen.

Als Iris van zo'n afstand van de trap sprong, zou ze haar beide benen breken. Ik voelde niets als ik neerkwam. Het was alsof ik niets woog en als een veertje door de lucht zweefde. Het was altijd zo geweest en het was een geweldig gevoel, maar ik vroeg me vaak af waarom ik dat kon en anderen niet.

‘Hestia!’ hoorde ik mijn moeder vanuit de kamer roepen. ‘Moet je nou echt iedere ochtend een aardbeving veroorzaken?’ Ze negeerde voor het gemak maar even het feit dat Iris iedere ochtend met een hels kabaal de trap afstompelde, ook al wisten we allemaal dat ze daar niets aan kon doen. Hoewel er na het ongeluk geen zichtbare schade bij haar was ontdekt door de doktoren, waren haar evenwicht, geheugen en concentratie een stuk slechter geworden dan voor die tijd.

Ik stormde de kamer binnen en trof mijn moeder zittend aan tafel aan in haar ochtendjas, zoals elke ochtend. Iris zat naast haar. Mijn moeders grote groene ogen keken me over de rand van haar beker beschuldigend aan. Ze dronk voorzichtig kleine slokjes van haar hete thee. Donkerbruine plukken halflang haar stonden alle kanten op en vielen bijna in haar mok.

Haar pony was wat opzij geschoven, waardoor ik het tien centimeter lange witte litteken zag zitten dat horizontaal over haar voorhoofd liep. Het was na al die jaren minder zichtbaar geworden, maar nog steeds duidelijk aanwezig, als een blijvende herinnering aan het grote stuk glas dat op die plek in haar gezicht had vastgezet. Maar ook als een blijvende herinnering aan het feit dat papa niet meer bij ons was.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik moest toch binnen vijf minuten beneden zijn? En wanneer ga je me nou eens Hester noemen, mam, zoals iedereen?’

Mijn moeder zuchtte. Ze wist net zo goed als ik dat er niets zou veranderen. Zij zou me tot in de eeuwigheid Hestia noemen en ik zou tot in diezelfde eeuwigheid blijven volhouden dat ik liever Hester genoemd wilde worden. Ik was vernoemd naar de Griekse beschermgodin van families, terwijl ik mijn eigen vader niet had kunnen beschermen. Ik vroeg me af of mijn moeder beseft hoe ironisch dat was.

Iris drukte grinnikend een hap brood met pindakaas naar binnen. ‘Het klonk alsof er een olifant dwars door het plafond naar beneden kwam,’ zei ze met volle mond, waardoor er belachelijk veel kruimels door de kamer vlogen.

Ik keek haar ongelovig aan. ‘Dat moet jij zeggen. Jij bent de olifant hier in huis. Ik kan tenminste zachtjes doen als dat nodig is.’ Mijn wenkbrauwen schoten veelbetekenend omhoog, maar ik besloot er verder niet op door te gaan.

Ik liep naar de keuken om een kop thee in te schenken. Ik pakte een kom, deed er yoghurt, muesli, fruit en een handvol pinda

m&m's in, liep terug naar de kamer en ging tegenover Iris aan tafel zitten. Als ze op een bepaalde manier keek, zoals nu, was het net alsof ik mijn vader zag met zijn donkerbruine ogen. Alleen gingen die van Iris schuil achter een paar brillenglazen.

Ik dacht terug aan mijn nachtmerrie. De beelden waren wazig geweest, zoals altijd, maar het gegil en geschraap van metaal op asfalt was meestal luid en duidelijk te horen. Daarna waren de vlammen gekomen die alles verschroeiden. Ik had alleen maar hulpeloos kunnen toekijken hoe papa verbrandde. Uiteindelijk was ik midden in de nacht wakker geworden van mijn eigen geschreeuw.

Ik rilde, want ik wilde er liever niet aan denken.

Iris keek op van haar boterham waar de pindakaas letterlijk van af droop. Ik voelde een vlaag van jaloezie door me heen gaan. Zij had geen last van nachtmerries. Zij was de hele tijd bewusteloos geweest. Zij had niet hoeven toekijken hoe alles in vlammen opging. Zij had papa niet zien sterven... Zij was niet zoals ik... licht ontvlambaar en in staat om tijdens een driftbui alles in een straal van honderd meter om zich heen te verwoesten. Daarnaast hadden ze Iris tenminste een normale naam gegeven, eentje waarover ze niet iedere dag met haar moeder hoefde te bakkeleien. Ik wilde degene zijn die naar de regenboog vernoemd was.

Iris zuchtte diep en keek droevig naar een stukje brood in haar hand, alsof ze een net uit het ei gekropen kuikentje naar de slachtbank moest brengen.

‘Wat is er, Iris?’ vroeg mama.

‘Ik heb straks een proefwerk Frans en dat ga ik gigantisch verknallen.’

‘Dat denk je zo vaak en uiteindelijk haal je altijd een voldoende, dus ik begrijp niet waar je je zo druk over maakt,’ zei ik snibbig, omdat ik mijn jaloerse gedachten geen halt kon toeroepen. Ik stopte een flinke hap yoghurt in mijn mond en begon als een bezetene op de muesli en de m&m’s te kauwen.

Iris keek me beschuldigend aan. ‘Nou sorry hoor, mevrouw “ik-kan-alles-zo-goed”. Jij hebt makkelijk praten. Jij hoeft nooit te blokken en kunt alle antwoorden zo uit je mouw schudden. Er bestaan ook nog mensen die dat niet kunnen.’

Ik zweeg, slikte de hap door en zag haar beschuldigende blik. Nu leek ze weer op Iris, niet op papa. Zij kon er ook niets aan doen. Niemand kon er iets aan doen. Het was nu eenmaal gebeurd. En het was waar wat ze zei. Ik kon alles heel makkelijk onthouden.

‘Sorry,’ zei ik mompelend.

Mijn moeder keek fronsend naar mijn bakje. ‘Hestia, heb je nu al weer van die dingen in je yoghurt gegoooid? Je weet dat ik dat niet wil hebben.’

‘Maar het is zo lekker! En bovendien zijn het er maar een paar...’ Ik verstopte snel de rest van de m&m’s met mijn lepel onder een paar grote stukken banaan, zodat er maar één rode, twee groene en één oranje zichtbaar waren. ‘Ken je dat spreekwoord, over hoe het smaakt als er een engeltje over je tong plast...’

‘Ja ja, hou maar op,’ wierp mijn moeder tegen. ‘Ik begrijp niet hoe je het weg krijgt. Maar goed, ik wil het nog steeds niet hebben. Geen snoep voor twaalf uur ’s middags.’ Ze keek op de klok die boven de deur naar de keuken hing.

‘Hier. Jullie lunch.’ Ze pakte twee in aluminiumfolie verpakte pakketjes uit de keuken en gaf ze aan Iris en mij. ‘Hestia, kun jij koken vanavond? Ik moet vanmiddag een grote groep mensen rondleiden in het museum en dat gaat wel een paar uur duren.’

‘Moet dat?’ Ik had eigenlijk na schooltijd aan een nieuw boek willen beginnen. Bovendien baalde ik stiekem een beetje dat ze me nog steeds ‘Hestia’ bleef noemen, maar ik besloot het te negeren. Het had toch geen zin.

‘Je vindt het toch leuk om te koken?’ vroeg ze verbaasd.

‘Meestal wel ja. Maar dat wil niet zeggen dat ik er altijd zin in heb.’

‘Dan maak je maar zin, want ik heb er vandaag echt geen tijd voor. Er ligt gehakt en kip in de koelkast, dus kies maar waar je zin in hebt.’

‘Oké dan. Ik maak wel wat.’ Ik wilde ook niet dat ze er alleen voor op zou draaien. Ze moest al zoveel in haar eentje doen.

‘Dank je,’ zei ze met de nadruk op de letter ‘a’. Toen legde ze haar hand op Iris’ schouder en keek haar aan. ‘Het komt wel goed, meid,’ zei ze bemoedigend. ‘Zoals altijd.’ Maar aan het gezicht van mijn zusje te zien, had ze er nog steeds weinig vertrouwen in.

Ik lepelde snel de rest van mijn yoghurt naar binnen, genoot van de smaak van chocolade op mijn tong, klokte mijn thee achterover en propte vervolgens het lunchpakketje in mijn tas. Ik liep de hal in om mijn jas, sjaal en muts te pakken. Iris volgde mijn voorbeeld. Ik gaf mijn moeder een kus, deed de voordeur open en voelde de ijskoude januariwind tegen mijn gezicht beuken. Dat betekende hard trappen, tranende ogen en een loopneus van de kou. Ik was blij dat

ik voor de warme trui had gekozen, want de wind leek alsnog dwars door mijn winterjas heen te waaien.

‘Tot vanavond dames!’ hoorde ik mijn moeder nog roepen en toen liet de wind de deur achter ons met een klap dichtwaaien. Iris en ik pakten onze fietsen en gingen op weg naar school.

We kwamen zoals verwacht met rode wangen, tranende ogen en een loopneus aan bij het Torendijk College, de enige middelbare school in ons dorp. Ik had eraan moeten denken om handschoenen aan te trekken, want nu waren mijn vingers pijnlijk en rood van de kou. Ik nam me voor om daar de volgende keer aan te denken en zette met stijve vingers mijn fiets op slot.

Yvet stond al op me te wachten in een donkerpaarse en getailleerde lange jas met een crème-kleurige wollen muts en dito handschoenen. Ze zag er, zoals altijd, geweldig uit. Een paar plukken blond haar staken onder haar muts vandaan en ze had, net als Iris en ik, rode wangen van de ijzige wind. Haar blauwe ogen stonden vrolijk en ze stond te popelen van ongeduld.

‘Hoi Yf!’ riep ik, terwijl ik naar haar toe liep.

‘Hoi Hes!’ antwoordde ze enthousiast. ‘Ben je al van gedachten veranderd?’

‘Nee. Sorry.’

Ze trok een pruillip. ‘Ik ken echt niemand die zijn zeventiende verjaardag niet uitbundig wil vieren.’

‘Ik vind zeventien worden gewoon niet zo belangrijk. Achttien is pas reden voor een feest. Dan mag je opeens alles. Stemmen, drinken, autorijden zonder toezicht...’

Yvet trok een wenkbrauw op. ‘Drinken doen we nu toch ook al?’

Ik gaf haar een duwtje. ‘Je weet best wat ik bedoel. Je komt toch wel morgen?’ vroeg ik.

Ze verruilde haar pruillip voor een glimlach. ‘Tuurlijk kom ik. Ik vind het alleen jammer dat je geen feestje geeft. Maar goed, ergens snap ik het wel. Jij bent nooit zo’n feestbeest geweest.’ Ze rommelde wat in haar tas en een grote grijns verscheen op haar gezicht.

‘Gelukkig is Bas zaterdag jarig en geeft hij wél een feest. In dat mooie grote huis van hem. Oh... ik heb altijd al willen zien hoe dat huis er van binnen uit ziet. En laat ik hier nu net twee uitnodigingen hebben voor ons!’ Opgewonden keek ze me aan. ‘Lars en Tom gaan ook,’ voegde ze er samenzweerderig aan toe.

Ik keek naar de andere kant van het schoolplein, waar Bas stond met een horde meisjes om zich heen, die allemaal probeerden een uitnodiging te bemachtigen. Hij gedroeg zich als een soort god met zijn dure designerkleren aan. Ik moest toegeven dat hij er goed uitzag, maar om nou als een gillende keukenmeid om hem heen te gaan staan... nee, dank je.

Ik probeerde net zo samenzweerderig terug te lachen naar Yvet, toen ik een meisje met een dikke bos donkere krullen zichzelf door de menigte meisjes zag wurmen. Ze pakte twee uitnodigingen uit Bas’ handen en liep vervolgens grijnzend terug naar haar blonde vriendin, die op een paar meter afstand met haar armen over elkaar was blijven wachten, vastbesloten zich niet in de drukte te mengen.

Ik grinnikte.

‘Ik zie dat Robine er ook één te pakken heeft voor Eva en zichzelf.’
In mijn ooghoek zag ik Eva met rollende ogen, maar wel glimlachend, de uitnodiging van Robine aannemen.

‘Die gast heeft de halve school uitgenodigd! Dat huis moet echt megagroot zijn.’ Yvet sprong van enthousiasme wild op en neer.

‘Waarom doet hij dat eigenlijk zo ouderwets? Tegenwoordig doet iedereen dat via de app of Facebook, toch?’

‘Hij vindt het gewoon leuk om de popi Jopie uit te hangen. Hoe meer aandacht, hoe beter.’

Ik keek naar Bas, die nog steeds met een grote grijns op zijn gezicht in het midden stond. ‘Waar laat hij die dingen trouwens?’
Het leek wel alsof hij zo’n tas zonder bodem bij zich had, zoals Hermelien in deel zeven van Harry Potter.

Yvet keek me aan. ‘Wat kan jou dat nou schelen? We mogen komen, dat is het belangrijkste. Of het nou bij Bas is of op de Noordpool bij de Kerstman, het gaat erom dat er een groot feest is en wij zijn van de partij.’ Bij het woord ‘feest’ trok ze haar perfect geëpileerde wenkbrauwen op.

Ik begon te lachen. ‘Blijf je dan bij me slapen?’ vroeg ik. ‘Net als vroeger?’

‘Ja leuk! Dat hebben we lang niet meer gedaan. Dan neem ik make-up en kleding mee en gaan we ons de hele middag lekker optutten.’

‘Vertel me dan morgen eens wat je zo leuk vindt aan Tom. Ik dacht dat je helemaal hoteldebotel was van Nick?’

Ze trok haar bovenlip op en snoof. ‘Heb je hem wel eens horen lachen?’

‘Nee, hoezo?’

‘Luister maar eens goed naar de hyena’s uit de Lion King. Daar komt het dicht bij in de buurt.’

‘En daarvoor heb je hem aan de kant gezet? Arme jongen. Hij was hartstikke lief voor je.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Hij overleeft het wel. Ik kan gewoon niet met iemand zoenen als ik steeds aan hyena’s moet denken.’

Ik giechelde. ‘Pas maar op, straks bijt hij je nog.’

Yvet gaf me een schouderduw. ‘Als ik ergens niet bang voor ben, dan zijn het op wraak beluste hyena’s. Hij is me morgen vast al weer vergeten.’ Dat laatste betwijfelde ik ten zeerste. Nick had haar aanbeden alsof ze zijn engel was, rechtstreeks uit de hemel. Hij zou haar niet zomaar opgeven.

‘Vast,’ herhaalde ik. Maar ik wist dat ze Nick al helemaal uit haar gedachten had verbannen. In haar hoofd was ze bezig met het Grote Feest in het Mega Huis, welke jurk ze aan zou doen en op welke manier ze het beste de aandacht van Tom kon gaan trekken. Nog een geluk voor Nick dat hij niet bij ons in de klas zat en hij haar versierpogingen bij Tom niet hoefde te zien.

De bel ging en maakte een einde aan ons gesprek. We liepen naar de ingang van de school en gingen al snel op in de massa leerlingen die allemaal tegelijkertijd hun jas en tas in hun kluisje wilden opbergen. Yvet volgde met haar ogen alles wat Tom deed, toen hij een paar meter verderop bij zijn kluisje stond. Ik trok haar aan haar mouw. Langzaam maakte ze haar blik los van Tom en draaide zich om naar mij.

Ik moest lachen om haar blik. ‘Gaap hem niet zo aan joh, straks denkt hij dat je één of andere enge stalker bent.’ Yvet trok een gezicht, maar we liepen verder door de gang richting het biologielokaal, waar meneer Van de Polder al op zijn leerlingen stond te wachten. Hij was eind dertig, maar zag er uit als iemand van vijftig. Hij droeg een overhemd met streepjes, die hij bij zijn bruine broek in propte. Bretels zorgden ervoor dat zijn broek niet afzakte en we hadden een paar maanden geleden ontdekt dat hij een toupetje droeg om de kale plek op zijn hoofd te verdoezelen.

Er stonden microscopen en er lagen vellen wit papier op tafel. Ik ging op mijn stoel zitten, haalde mijn telefoon tevoorschijn en stuurde Eva en Robine – die helemaal achterin de klas zaten – een berichtje over het feest van Bas. Ik stopte mijn telefoon terug en keek naast me om te zien wat Yvet aan het doen was. Waarom verbaasde me het niet dat ze stiekem naar Tom keek. Nou ja, stiekem. Ze zat helemaal omgedraaid op haar stoel. Ik stootte haar aan. ‘Lekker opzichtig, dat heeft ie ook echt niet door,’ fluisterde ik. Ze glimlachte schaapachtig en ging weer recht zitten met haar gezicht naar voren.

‘Goedemorgen dames en heren!’ Meneer van de Polder wachtte even totdat hij onze volledige aandacht had. ‘Jullie hebben vast wel gezien wat er voor jullie op tafel staat.’ Er klonk enthousiast geroezemoes in de klas.

‘Vandaag gaan we jullie tekenkunsten op de proef stellen. Ik heb hier twee soorten preparaten, één met dunne plakjes aardappel, één met een groen blad erop en...’ Hij haalde een bakje uit zijn bureau. ‘...garnalen. In jullie boek op pagina 183 staat een lijstje met

onderdelen van een plantaardige cel. Ik wil dat jullie natekenen wat je ziet onder de microscoop en de verschillende onderdelen benoemt met behulp van de lijst in jullie boek. Omdat het een dubbel uur is, gaan jullie daarna aan de slag met deze mannetjes garnalen. Het is de bedoeling dat jullie hem tot in detail gaan natekenen. Binnen- en buitenkant. Jullie kunnen bij mij een garnaal en een nieuw vel tekenpapier halen als je zover bent.’ Hij liep door de klas met een stapel glasplaatjes en legde bij elk tweetal wat neer.

Op dat moment voelde ik mijn telefoon in mijn broekzak trillen. Snel keek ik waar meneer Van de Polder was – bij Eva en Robine in de buurt – en griste mijn telefoon uit mijn zak. Ik had een nieuw berichtje ontvangen, zag ik. Van Lars. Of ik zaterdag ook naar het feest van Bas ging. Ik keek zo onopvallend mogelijk zijn kant op, maar Lars had mijn blik al gevangen. Hij knipoogde en trok zijn wenkbrauwen op. Ik rolde met mijn ogen en ging weer recht zitten.

Yvet giechelde en stootte me aan. ‘Stille aanbieder?’

‘Zoals hij de aandacht trekt, kun je hem niet echt een *stille* aanbieder noemen, hè,’ antwoordde ik droog, waarop Yvet in lachen uitbarstte, maar meteen daarna net deed alsof ze moest hoesten toen meneer Van de Polder wantrouwig haar kant op keek.

Ze boog zich over de microscoop om hem goed in te stellen. Ik gaf Yvet een glasplaatje aan en ze legde hem voorzichtig onder de microscoop. Ze keek een paar seconden, maar fronste vervolgens haar wenkbrauwen. ‘Volgens mij is dit de aardappel.’

‘Laat mij eens kijken... Nee, dat kan niet, een aardappel heeft geen bladgroenkorrels. Volgens mij is dit het blad. Zullen we dat eerst maar natekenen?’

Yvet knikte en begon ijverig te tekenen. Af en toe stak ze stiekem haar hand in haar tas om er een paar kaasknabbels uit te halen en zo zachtjes mogelijk op te eten. Ondertussen keek ze regelmatig even naar Tom. Op een gegeven moment zat ze weer helemaal andersom op haar stoel. Ik snapte er niets van. Ze meende het nooit serieus met jongens. En toch gedroeg ze zich iedere keer alsof ze verliefder was dan ze ooit was geweest. Stiekem was ik best een beetje jaloers op haar. Ik was nog nooit verliefd geweest. Er was nog nooit een jongen geweest die mijn hart sneller liet kloppen. Het leek me een geweldig gevoel om zo gek op een ander te zijn, dat je de hele wereld om je heen vergat. Dat je het gevoel had dat je samen alleen op de wereld was. Maar ja, ik wist niet hoe dat voelde. En of het überhaupt bestond, behalve in sprookjes. Ik kon me niet voorstellen dat er iemand op deze wereld rondliep die me ooit in vuur en vlam zou kunnen zetten.

‘Hoogland, zit je thuis ook altijd zo op je stoel? Even bij de les blijven, hè.’ De stem van meneer Van de Polder bracht me terug bij ons project. Yvet kreeg een kleur en wist niet hoe snel ze weer recht op haar stoel moest gaan zitten.

‘Goed, de aardappel,’ stamelde ze, waardoor ik moest lachen. Ze verwisselde de preparaten en keek weer door de lens.

Toen we een half uur later klaar waren met de glasplaatjes, was het tijd voor de garnalen.

‘Hoe kun je zien dat het mannetjes zijn?’ vroeg Lars, terwijl hij grijnzend zijn duim opstak naar Tom, die naast hem zat.

‘Nou, Lammers, dat is eigenlijk heel simpel. Mannetjes zijn

slanker dan de vrouwtjes, die wat ronder zijn. Bovendien dragen de vrouwtjes vaak eitjes mee aan hun poten. Het is niet altijd heel goed te zien, maar ik ben er voldoende van overtuigd dat de garnalen in deze bak mannetjes zijn.’ Hij keek geamuseerd naar Lars voordat hij zei: ‘Ik vermoed dat je een ander soort antwoord verwacht had.’

Lars lachte schaapachtig naar Tom en stond toen op om een garnaal in ontvangst te nemen. Onderweg gaf hij me een dikke knipoog.

Yvet giechelde en stootte me aan. ‘Zal ik Meneer Garnaal maar gaan halen dan?’ Ik lachte terug, zag hoe Yvet een leeg potje pakte, er met een tangetje een garnaal in liet vallen en met een nieuw vel papier terugliep naar onze tafel. Ik haalde het beestje voorzichtig uit het potje en legde hem onder de lens. We begonnen te tekenen en detail na detail verscheen op het papier. Het zag er best leuk uit met al die pootjes en voelsprietjes.

Ik voelde mijn telefoon weer trillen en keek stiekem op het schermpje. Robine had me een appje met als onderwerp ‘*Meneer Van de Polder en zijn Garnaal – een bijzonder liefdesverhaal*’ gestuurd. Met daarboven een bewerkte foto van een garnaal in een innige omhelzing met onze leraar biologie. Lachend liet ik het plaatje aan Yvet zien, die er bijna in bleef. Snel appte ik een opgestoken duim terug en stopte de telefoon weer in mijn zak.

Yvet stootte me aan en wees naar Tom en Lars, die de aandacht hadden getrokken van de hele klas. Ze waren een soort poppenkast aan het spelen met hun garnaal. Ik moest mijn best doen om niet te lachen, want het zag er echt heel komisch uit. Ze hadden hem een mutsje van puntenslijpsel opgezet en aan een stokje geprikt. Met een

hoog stemmetje vertelde de garnaal dat het zo moeilijk was om een vrouwtje te vinden, omdat hij zo ontzettend lelijk was. Ze kregen de halve klas aan het lachen totdat meneer Van de Polder de garnaal afpakte en in de prullenbak gooide.

Tegen het einde van de les was het een enorme bende in het lokaal. Er lagen her en der half opengesneden garnalen op de grond en tegen het raam geplakt. Er waren tekeningen gemaakt waarvan sommige meer op een palmboom of banaan leken dan op een garnaal. Maar Yvet en ik waren er vrijwel zeker van dat onze tekening gedetailleerd genoeg was om een goed cijfer te kunnen halen. Toen de bel zoemde, was het alsof de wereld verging. De school was oud en gehorig en toen alle leerlingen tegelijkertijd hun stoel achteruit schoven, wilde ik het liefst mijn vingers in mijn oren stoppen.

‘En denk eraan: leer pagina 180 tot en met 230 uit jullie hoofd voor de volgende keer, want dan ga ik jullie overhoren!’ schreeuwde meneer Van de Polder boven het tumult van schuivende stoelen en pratende leerlingen uit.

De rest van de lessen voor de pauze ging in een razend tempo voorbij. Ik kreeg nog een berichtje van Lars, met een kusje en een knipoog eronder. Waarschijnlijk was het het slimst om er niet op te reageren. Misschien zou hij het dan eindelijk opgeven.

Toen het eindelijk lunchtijd was liepen Yvet en ik richting kantine om onze boterhammen op te eten. We kochten een kom soep, een zakje kaaschips voor Yvet en een zakje gele m&m's voor mij en gingen aan onze vaste tafel bij het raam zitten. Eva en Robine

zaten er al, met hun hoofden dicht bij elkaar, waardoor ik wel kon raden waar ze het over hadden.

‘Dus... wie wordt de gelukkige op het feest zaterdag?’ vroeg ik. Robine keek me aan en giechelde. ‘Sander,’ zei ze zachtjes, terwijl ze om zich heen keek of niemand haar kon horen. ‘Ik heb alleen geen idee wat hij van mij vindt.’

‘Daar kom je maar op één manier achter,’ zei Yvet.

‘Daarom is het zo handig dat Bas dat feest geeft. Op school durf ik niks tegen hem te zeggen. Hopelijk wel na een paar drankjes.’

Ik keek naar de andere kant van de kantine, waar Sander samen met een paar vrienden rustig zat te praten. Met zijn hand moest hij om de vijf seconden plukken witblond haar voor zijn ogen weg strijken. Eigenlijk kon het best een knipbeurt gebruiken. Het leek me ontzettend lastig zo. ‘Sander lijkt me nogal verlegen,’ zei ik. ‘Je zult echt je best moeten doen. Hij lijkt me niet het type dat snel op meisjes afstapt.’

‘Als je hulp nodig hebt...,’ zei Yvet met een knipoog, terwijl ze een handvol kaaschips naar binnen werkte. Ik keek toe hoe haar kin onder de oranjegele kruimels kwam te zitten. Het rook naar zweetvoeten.

‘Dan weet ie vast helemaal niet meer wat ie moet zeggen. Ik merk het gauw genoeg of hij interesse heeft of niet.’ Ze haalde een hand door haar krullen en keek met haar donkerblauwe ogen dromerig voor zich uit.

‘Hebben jullie gezien dat we morgen het laatste uur vrij zijn?’ vroeg Eva.

Hè? Ik had vandaag tussen de lessen door nog gekeken op het grote scherm in de hal en toen stond er nog niets op. ‘Nee, sinds wanneer staat dat erop dan?’

‘Sinds net. Het schijnt dat mevrouw Roosje zojuist kotsmisselijk naar huis is gegaan.’

Mevrouw Roosje gaf Nederlands en we hadden vanochtend na biologie nog bij haar in de klas gezeten. ‘Zou dat te maken hebben met de garnalenlucht die we mee naar binnen hebben genomen?’ grinnikte ik. Ik rook aan mijn kleren. Het was nu iets minder, maar we stonken echt een uur in de wind toen we klaar waren bij biologie.

Eva grinnikte ook. ‘Misschien,’ zei ze. ‘Niet leuk voor haar, maar voor ons is het goed nieuws. Kunnen we morgen eerder naar huis.’

Yvet gaf haar een high five en daarmee een lading chipskrumels. ‘Yes. Lekker vroeg weekend.’ Eva veegde met een vies gezicht haar hand af aan haar broek.

‘Jullie komen toch wel morgen?’ vroeg ik aan Eva en Robine. ‘Het wordt niet zo spannend als zaterdagavond, maar mijn oma komt ook en zij bakt de lekkerste taart ever.’

‘Tuurlijk komen we!’ riep Robine iets te hard. ‘Anders zullen we de cadeautjes zelf moeten houden.’ Ze keek me plagend aan. ‘Wat op zich niet zo’n gek idee is.’

Eva lachte en stootte me aan. ‘Ik wil die taart wel eens proeven. Bovendien vind ik jouw oma een tof mens. Ik moet altijd zo hard om haar lachen.’

Giechelend roerde ik wat in mijn soep en blies op de lepel voordat ik een hap nam.

‘Hoi Hester,’ hoorde ik zachtjes iemand zeggen en mijn glimlach verdween. Er hing ineens een walm van winegums om ons heen die de zweetvoetengeur verdreef en dat wilde wat zeggen. Ik had hem niet aan zien komen, anders was ik toevallig even naar de wc gegaan – of onder de tafel gedoken. Ik keek uit mijn ooghoeken naar Robine en zag dat zij haar best moest doen om haar lachen in te houden.

‘Hoi Ivo,’ antwoordde ik met weinig enthousiasme en zonder mijn ogen los te maken van de tafel. Hij liep me de hele week al te stalken. Ik had hem vorige week donderdag geholpen met zijn Franse grammatica, omdat hij daar moeite mee had. Blijkbaar had hij het verkeerd geïnterpreteerd, terwijl ik alleen maar aardig wilde zijn. En nu kwam ik niet meer van hem af.

‘Ik wilde vragen...’ begon hij aarzelend. Ik keek hem vragend aan. Ik zag dat hij soep in zijn hand had. Blijkbaar was het heet, want hij wisselde de ene hand af met de andere om de kom vast te houden. Ik vroeg me af of het erg zou spetteren als ik er vijf m&m’s achter elkaar in zou mikken. ‘Laat maar,’ besloot hij en in zijn haast om weg te komen struikelde hij over twee boekentassen en morste hij tomatensoep over zijn witte shirt. Ik voelde een lachkriebel op komen.

‘Volgens mij ziet hij je echt zitten, Hes,’ plaagde Yvet.

‘Nou, ik hem niet.’ Alleen de gedachte al...

Robine en Eva stikten bijna van het lachen. Ik keek Ivo na. Eigenlijk was het niet zo aardig van ons om hem uit te lachen, maar ik kon het niet helpen. Hij had iets over zich waar ik de kriebels van kreeg.

Yvet grinnikte, maar verstarde meteen toen we van heel dichtbij een hyena hoorden lachen. Nick had met een groepje vrienden de tafel naast ons uitgekozen om aan te lunchen. Hij wierp een gekwelde blik op Yvet, voordat hij zijn gezicht afwendde en op overdreven toon met de jongen naast hem begon te praten.

Yvet kreunde en keek mijn kant op. Ze probeerde haar gezicht in de plooi te houden, maar toen Nick nog een keer hardop lachte, proestte ze het uit. Toegegeven, het was niet om aan te horen. En Yvet had zo'n aanstekelijke lach, dat we in een mum van tijd alle vier de slappe lach hadden.

‘Wat hebben we vanmiddag nog voor lessen?’ vroeg Eva na een tijdje. Yvet en Robine waren niet in staat om te praten, zij hingen over de tafel heen gebogen en schoten iedere keer weer in de lach als ze elkaar aankeken. Nick had blijkbaar besloten net te doen alsof hij niets merkte, want hij lachte nogmaals hardop om één of andere mop die de jongen naast hem blijkbaar had verteld. Ik kreeg het vermoeden dat Yvet Nick niet had uitgelegd waarom ze het had uitgemaakt.

Ik schudde glimlachend mijn hoofd, checkte mijn agenda en zag dat we alleen nog Engels hadden. Ik had er een aantekening bij gezet dat deze les in het teken zou staan van William Shakespeare. Ik gaapte overdreven. *To be or not to be* dus, een heel uur lang. Met meneer Honing – of Mr Honeybee, zoals we hem gekscherend noemden, omdat hij altijd zo'n vreemd zoemend geluid maakte als hij diep nadacht – die over Shakespeare vertelde alsof hij zijn beste vriend was geweest. En aan zijn kleren te zien hoorde hij bovendien eerder thuis in Middeleeuws Engeland dan in hedendaags Torendijk.

Ik hoopte maar dat mijn vriendinnen nog leuke nieuwe spreuken in hun agenda hadden staan die ik kon lezen.

2. Droom

.....

Die avond maakte ik spaghetti bolognese met salade en stokbrood. Ik had vanmiddag eerst een rondje hardgelopen, daarna had ik mijn nieuwe boek – dat bol stond van de vampiers, weerwolven, heksen, engelen en demonen en dus in mijn moeders ogen complete verspilling van mijn geld was – op het aanrecht gelegd en was erin begonnen terwijl de saus en de pasta stonden te koken. Om half zeven hoorde ik de auto van mijn moeder de oprit op rijden.

‘Iris, mama is thuis! Zet jij de borden op tafel?’

‘Neuh... geen zin, ik zit net zo lekker te lezen.’ Ze keek niet op van haar boek.

‘Moet ik hier alles alleen doen of zo? Ik heb ook al gekookt!’

‘Je vindt het toch leuk om te koken?’ Dit keer keek ze me wel aan.

‘Ja, maar dat is nog geen reden om niet te helpen met tafeldekken.’

‘Ik wil nog even dit stukje aflezen, het is spannend.’ Ze richtte haar aandacht vervolgens weer op haar boek. Ik stampte met mijn voet op de grond en beende met grote stappen de keuken in. Met een hels kabaal rammelde ik met de borden en zette ze neer. Er